

Οἱ ὀλοφυγμοὶ τοῦ νέου ἐδιπλασιάσθησαν ὅτε ἔφθασε πρὸ τοῦ πτώματος.

Τῷ ἐπῆλθε νευρική κρίσις.

Ὁ Βαλὼν ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ὄχημα τὸ ὁποῖον, βραδέως, ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὴν ἑπαυλιν ἄγυσαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β*

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Συνεζήτησαν μαζί του ἵνα τῷ ἀποδείξωσι τὸ παράλογον τῆς ἀποποιήσεώς του, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐφάνερον εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἐπιμόνου ἀποποιήσεώς του, δὲν θ' ἀπέκρυπτεν ἀναμφιβόλως αὐτὸν τώρα ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του.

Ἀναμφιβόλως! Ὁ Βονέ, ὅστις ἐγνώριζε τὸν πατέρα του καὶ ὅστις πρὸ μικροῦ μόλις ἐπέισθη ὅτι ὁ χαρακτήρ του ὁσημέραι καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον δὺσπιστος, ἡσθάνθη ὅτι ποσῶς δὲν θὰ ἐπετύγχανε νὰ τὸν ἐπειθεν ὁ πῶς ὠμίλει.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ, καὶ πάραυτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν μύλον.

— Ἐκαμες τὸν γύρο σου; ἠρώτησεν ὁ πατήρ του, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τοῦ μικροῦ του θρόνου, ἐφαίνετο ἀναμμένων τὴν ἐπανοδόν του.

— Ναί, καὶ συνήντησα ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους μου συμμαθητάς, τὸν Βιρώ.

Ὁ γέρον Βονέ παρετήρησε τὸν υἱὸν του μετὰ προσοχῆς, εἶτα προσλαμβάνων ὕψος περιλυπον :

— Τὸν καυμένον τὸν Βιρώ, εἶπε μετ' αἰκτου.

— Τί τρέχει;

— Τρέχει πού ἀνακατεύθηκε κι' αὐτός στῆς ὑποθέσεις καὶ φοβοῦμαι μὴν τοῦ βγῇ σὲ κακὸ του. Κρίμα, εἶν' παιδί καλὸ καὶ ἐργατικό, μὰ αὐταῖς ἡ δουλείαις τοὺς βουλιάζουν ὅλους.

— Μοῦ ἔκαμε λόγον διὰ τὸ κτῆμά σου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν τοῦ βγαίνει ἀπ' τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Φαντάζεται πῶς ἂν χτίσῃ σπήτια θὰ σωθῇ· αὐτὸ θὰ τὸν χαντακώσῃ μιά ὥρ' ἀρχήτερα.

— Μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει ἀγοραστὴν προσφέροντα ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

— Καθεσαι καὶ τὰ πιστεύεις.

— Καὶ ὅτι θὰ σοῦ μετρήσουν εὐθὺς τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ.

— Μὰ ἂν μοῦ μετροῦν πενήντα χιλιάδες, αὐτὸ θὰ πῇ πῶς τὸ κτῆμα ἀξίζει γιὰ τριακόσες, θὰ ἡμουν λοιπὸν κουτὸς νὰ τῶδινα γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες.

— Τότε ζήτησε τριακοσίας χιλιάδας.

— Γιὰ νὰ γελοῦν μ' ἐμένα· τίποτε δὲν ζητῶ· μπορῶ νὰ περιμένω, δόξα τῷ Θεῷ... ὅσῳ δύσκολοι καὶ ἂν εἶνε οἱ καιροί.

Ὁ Βονέ ἀδυνατῶν νὰ ἐπιτύχῃ τι πλέον ἠθέλησε νὰ ἐκφρασθῇ ἐλευθέρως.

Ἐξηγήθη πρὸς τὸν πατέρα του τὴν περίστασιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διετέλει.

Ἠγάπα μίαν νέαν ἔχουσιν τριακόσινα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, ἀλλ' αὐτὸς μὴ δὲν κατέχων, ἡδυνάτει νὰ τὴν ζητήσῃ, οὐδὲ τὸν ἔρωτά του μάλιστα ἡδύνατο νὰ τῇ καταστήσῃ γνωστὸν· πωλούμενου τοῦ ὑποστατικοῦ ἀντὶ ἑκατὸν, διακοσίων χιλιάδων, ἡ θέσις του πάραυτα θὰ μετεβάλλετο· δὲν θὰ ἦτο πλέον πτωχός, ἀφοῦ θὰ ἦτο ὁ μονογενὴς υἱὸς ἀνθρώπου κατέχοντος τοιαύτην περιουσίαν, καὶ δὲν θὰ ἐξελαμβάνετο οὕτω ὁ ἔρως του ὡς κερδοσκοπικὴ ἐπιχειρήσις.

Ἐφ' ὅσον ὠμίλει, οἱ ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρός του ἐνεψυχῶντο καὶ προσελάμβανον ἐκφρασιν σκληράν.

— Καλὰ, βέβαια, γιὰ νὰ μοῦ τραβήξῃς χρήματα ἡλθες.

— Νὰ σοῦ τραβήξω χρήματα;

— Δός μου τὸν λόγο σου, ὡς ἀξιοματικός, ἂν σ' ἔφερε ἐδῶ ὁ Βιρώ ἢ ὄχι.

— Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι μοῖ εἶχε γράψῃ.

— Τί ἔλεγα!... Νόμιζε ὁ πονηρός, πῶς ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ μὲ βάλῃ στὸ χέρι, θὰ τὸν βοηθοῦσε, καὶ σὺ ἐδωκες στὰ λόγια του ἀκρόασι.

— Ἠλπίζα ὅτι δὲν θὰ μοῖ ἠρνήσο τὴν συνδρομὴν σου ὅπως συζευχθῶ ἐκείνην, τὴν ὑποίαν ἀγαπῶ, διότι τὴν συνδρομὴν σου ζητῶ, τὴν συνδρομὴν σου καὶ μόνην, καὶ ὄχι χρηματικὸν τι ποσὸν ὁποιοῦνδήποτε.

— Αὐτὰ λένε στὴν ἀρχή, καὶ ἀργότερα ὕστερ' ἀπ' τὴν συνδρομή, ἔρχονται τὰ χρήματα. Καλὰ! οὔτε τὸ ἕνα θὰ πιτύχῃς, οὔτε τὸ ἄλλο· πρῶτο γιὰτὶ δὲν παντρεύονται στὸ βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ, περιμένει πρῶτα κανεῖς νὰ γίνῃ ταγματάρχης ἢ στρατηγός, γιὰ νὰ κάμῃ συνοικέσιο τῆς προκοπῆς· καὶ δεῦτερο, γιὰτὶ ἕνας νέος σὰν καὶ σὲ ὠμμορφος, δὲν θέλει νάχῃ χρήματα γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουν, καὶ στὸ τελευταῖο γιὰτὶ δὲν τὸ πουλῶ τὸ κτῆμά μου πού σὲ δύο, τρία χρόνια θ' ἀξίζῃ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ. Λές πῶς ἂν ἦσουν ὁ μοναχογιὸς ἐνός ποῦχει ἑκατὸ χιλιάδες περιουσία δὲν θὰ λέγουν πῶς κυνηγᾷ στὸν γάμο σου τὸ συμφέρον· μὰ δαίμονα, εἰσαι γινὸς ἐνός ποῦ ἔχει κτῆματα ἀξίας... ἀξίας ὅσης καὶ ἡ εὐγενεία σου θέλεις, καὶ ἡ θέσις σου εἶνε βλέψεις περίφημη.

I

Ὁ Βονέ συνέταξε τὴν εἰς τὸν μύλον δικμὸν του.

Τί θὰ κατώρθω μένων ἐκεῖ; Ἀπολύτως οὐδέν.

Ὁ πατήρ του δὲν μετέβαλλε κατὰ τὸ σύνθημα γνώμην, καὶ πολλῶ μᾶλλον ὁπότεν ἐφαντάζετο ὅτι ἤθελον «νὰ τοῦ τραβήξουν χρήματα».

Δὲν τῷ ὑπελείπετο εἰμὴ ν' ἀνεχώρει.

Ὅτε ἀνῆγγειλε τὴν ἀναχώρησίν του, ὁ πατήρ του ποσῶς δὲν δυσχερестήθη.

— Ξέρεις, παιδί μου, δὲν ἔχω τίποτε μαζί σου· ζήτησες νὰ μοῦ τραβήξῃς χρήματα· στή θέσι σου, τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ θάκνα· μὲ τὴ διαφορά, πῶς ἂν ἦσουν στή δική μου θέσι θάκνα· ὅτι κἀν κ' ἐγὼ οἱ γονεῖς εἶνε γονεῖς, καὶ τὰ παιδιὰ εἶνε παιδιὰ.

Ἡθέλησε μάλιστα ἐπὶ μικρὸν νὰ τὸν συνοδεύσῃ, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ κτήματος· ἀλλὰ παρατηρήσας τὴν οἰκίαν ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, διέβη πρὸ τῶν δρυϊδικῶν λίθων.

Φθάσας ἐκεῖ, ἐσταμάτησε καὶ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύων τοὺς παμμεγέθεις ὄγκους τοῦ γρανίτου.

— Βλέπεις, παιδί μου, εἶπε διὰ τόνου σοβαρωτέρου τοῦ συνήθους, ἔχω κ' ἐγὼ ὅπως ὅλοι τὴν θρησκεία μου· ὁμπάρμπας σου τὰ κατέκρινε αὐτὰ καὶ δίκην εἶχε, σὰν κληρικὸς ποῦ ἦτον· ἀλλὰ πολλοὶ ἐδῶ βρίσκονται ποῦ τρέφουν σεβασμὸ στὰ λείψανα αὐτὰ τῆς θρησκείας τῶν προγόνων μας. Σ' αὐτὰ κ' ἐγὼ πιστεύω, καὶ πάντοτε ὅποτε ἡμουν σὲ στενόχωρη θέσι ἐρχόμην νὰ τὰ συμβουλευθῶ· πρέπει νὰ τὰ κἀνω αὐτὸ; δὲν πρέπει;

Ἀφῆρσεν εὐλαβῶς τὸν βαμβάκερόν του σκοῦφον καὶ ἔκλινε τὸ γόνυ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Λοιπὸν, ὅταν τοὺς ζήτησα τὴν γνώμη γιὰ τὸ κτῆμα, μοῦ εἶπαν πῶς δὲν πρέπει νὰ τὸ πουλήσω.

Ἐξέτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τοὺς λίθους ἔνθα δύο ζοφεράι ὀπαὶ διηνοίγοντο μεταξὺ τῶν σωρῶν τοῦ γρανίτου καὶ τῶν θάμνων.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια; ἠρώτησε.

Ἄρα τῇ ἀπὸ τοῦ κτήματος ἐξόδῳ, ἐχωρίσθησαν, καὶ ὁ Βονέ ἐπέστρεψε περίλυπος διὰ τῆς ὁδοῦ τὴν τόσον φοιδῶς εἶχε διανύσει κατὰ τὴν εἰς τὸ χωρίον ἀφίξιν του.

Υἱὸς κτηματίου, οὕτωςος τὸ κτῆμα ἤξιζε διακοσίας ἢ τριακοσίας χιλιάδας, δὲν ἐσημαίνει τὸ αὐτὸ μὲ τὸ νὰ ἦναι τις υἱὸς κτηματίου πωληθέντος τὸ κτῆμά του ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων. Διότι ἀκριβῶς ἦτο ἐλευθέρως νὰ προσδιορίσῃ κατὰ βούλησιν τὴν ἀξίαν τοῦ κτήματος, ἡ ἐκτίμησις αὕτη οὐδὲν ἐσήμαινε.

Τὸ ταξείδιόν του ἀπέβη λοιπὸν εἰς μάτην· ὄφειλε νὰ παραιτηθῇ τῶν ἐλπίδων ἃς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βιρώ τὸν εἶχεν ἀφρόνως ὀλίγον ἐμπνεύσει καὶ νὰ ὑπετάσσει εἰς τὴν τύχην του.

Ἡ ἐπάνοδός του ὑπῆρξε μελαγχολικὴ, καὶ ἡ σκέψις τοῦ ὅτι θὰ καθίστατο ἡμέραν τινα κληρονόμος ποσότητος μεγάλῃς δὲν ἀντεσταθμίζε τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς παρούσης στιγμῆς.

Ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχε παρὰ τοῦ πατρός του, ἡ δὺσπιστία ἐκείνου, αἱ χωρικαὶ του πονηρίαι, τῷ ἔθιγον ἄμα τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὸν ἐλύπουν.

Διότι ἀκριβῶς ἐβλεπεν ἑαυτὸν ἡναγκασμένον νὰ παρητεῖτο τοῦ ἔρωτός του, ἤθελε νὰ ἡδύνατο νὰ ἐζήτηι καταφυγὴν εἰς τὸν πατέρα του· ἡ μόνωσίς του θὰ τῷ ἦτο ὀλιγώτερον ἐπαισθητὴ ἂν ἐκ τῆς εἰς τὴν γενέθλιόν του οἰκίαν ἐπισκέψεως αὐτῆς τῷ ἀπέμενεν ἀνάμνησις ἀλλοῖα ἐκείνης ἣν ἀπεκόμιζεν.

Ἐπέστρεψεν εἰς Φεγγιάδην, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ μεταβῇ πλέον εἰς τῆς κυρίας Βοσμορώ.

Εἶχε τῷ ὄντι καὶ ἄλλοτε συλλαβεῖ τοιαύτην ἀπόφασιν, χωρὶς νὰ τὴν τηρήσῃ, ἀλλὰ τὴν φερὰν αὐτὴν δὲν θὰ ὑπεχώρει εἰς τὰς ἀδυναμίας του.

Θά ἐζήτει ἄλλας ἀπασχολήσεις, θά εἰργάζετο, εἰς τρόπον ὥστε νά τῷ καθίστατο ἀδύνατος ἡ ἐκ τῆς οἰκίας ἐξοδος καθ' ἣν ἡ μέρην συνηθροίζοντο εἰς τῆς Ἰουλιανῆς.

Ἄν πάντων ὑφίστατο ἔλλειψιν, τῷ ἀπέμενε τὸ ἐπάγγελμά του, δόξα τῷ Θεῷ! θ' ἀφωσιούτο εἰς αὐτὸ ἐξ ὁλοκλήρου, ἀποβάλλων πᾶσαν ἄλλην ἐλπίδα, πᾶσαν ἄλλην φιλοδοξίαν. Τὸ δύσκολον ἦτο ἡ εὐρέσις ἀσχολίας, ἐν ἣ νά ἡδύνατο ν' ἀφοσιωθῇ ὁλοψύχως ὁ ἀπανθὼν εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ὥρας του, ἀλλὰ θ' ἀνεζήτει, θά εὕρισκεν. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη τῷ εἶχεν ἐπέλθει ἡ ἰδέα τοῦ νά μετέφραζεν ἐν γερμανικὸν σύγγραμμα περὶ βελοστατικῆς, εἰς αὐτὸ θά κατεγίνετο, καὶ αἱ δυσχέρειαι, τὰς ὁποίας ἐν τῷ ἔργῳ του θά συνήντα, θά ἤρουν ὅπως ἀποσπῶσι τὸν νοῦν τοῦ ἀπὸ τῶν ματαίων ὀνειροπολήσεων.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ἡ πρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἀγάπη τῷ εἶχε παρκαμίνειν τὸσον ζωηρά, ὅση ἦτο καὶ καθ' ἣν ἡμέραν εἶχεν ἀκούσει τὸν λοχαγὸν τοῦ ἀπαγγέλλοντα πρὸ τοῦ σώματος του τὰς τυπικὰς λέξεις: « Ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, θ' ἀναγνωρίσητε ὡς ἀρχηγόν σας τὸν ὑπολοχαγὸν Βονέ... » καὶ ὅτε αἱ μεγάλαι του ἐλπίδες εἶχον ἐξιχθῇ εἰς τὸ κατακόρυφόν των. Ἐσήμεινε λοιπὸν κᾶτι, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ μυλωθοῦ τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου... « Καὶ θά τὸν ὑπακούετε ».

Ἦτο ἐτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ περίοδος ἡ ἐπακολουθήσασα τὰς καταστροφὰς τοῦ 1870, ὅτε ὅλη ἡ Γαλλία εἶχεν ἀναθέσει τὰς πατριωτικὰς τῆς ἐλπίδας καὶ τὴν ὑπερφηανίαν τῆς εἰς τὸν στρατόν περὶ αὐτόν ἐν τῷ συντάγματί του, εἰργάζοντο ἀδελφικῶς καὶ ἐνεκαρδίου ἀλλήλους ὅλοι, πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀποβλέποντες, ὑπὸ τῆς αὐτῆς διαπνεόμενοι ἰδέας.

Μετέπειτα, πολλοὶ ἀπώλεσαν πάντα ζῆλον καὶ περιῆλθον εἰς εἰδὸς τι ἀπελπισίας ἢ ἀδιαφορίας, εἰς ἀόριστόν τι συναίσθημα καταπτώσεως, ἢ τὴν εὐθύνην ἐπέριπτεν ἑκαστος εἰς τὸν γείτονά του. Οἱ ἀρχαῖοι τοῦ προϋστάμενοι περιέπεσον κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν παραμέλησιν τῶν τῆς ὑπηρεσίας· οἱ νέοι ἀξιωματικοὶ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν ἀνωτέρων των.

Πόσους τῶν συναδέλφων του, πλήρεις ἐν ἀρχῇ ζήλου ὡς καὶ αὐτός, εἶδε νά περιπέσωσιν εἰς τὸν ἀπαθῆ βίον καὶ τὴν ραθυμίαν.

Αὐτὸς ὅμως, στρατιώτης ἐξ ἐμφύτου κλίσεως ἔσχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀντιστῇ εἰς ὅλα ταῦτα καὶ νά μὴ ἀφήσῃ νά τὸν καταλάβῃ ἡ ἀποθάρρυνσις τῶν σκεπτικῶν ἢ ἡ ὀκνηρία τῶν ἀργῶν, μήτε νά ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τοὺς ἀστεϊσμούς τῶν ἀρεσκομένων νά σκώπτωσι.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀθλιότητα ἦν τὰ χρῆμα του τῷ εἶχον ἐπιβάλλει, ἐτήρησε τὸν νεανικὸν τοῦ ἐνθουσιασμόν ἀκέραιον, ἡγάπα τὸ ἐπάγγελμά του ὡς πάντοτε καὶ οὐδεμία τῶν πεπειθήσεων του εἶχεν ἀποσβεσθῇ· ὅπως ὅτε ἦτο εἰκοσαετής, συνηθισθάνετο ἐπὶ τῇ ἡττῇ ταπεινώσιν, καὶ ἐπίστευεν εἰς τὸ γόητρον τῆς πατρίδος.

Οὐδέποτε εἶχε παύσει ἐργαζόμενος, θά

εἰργάζετο ἤδη πλείοτερον, καὶ ἡ χυνότης εἰς ἣν πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀφῆθ' ἐπὶ τῇ εἰς Φεργιάδην ἀφίξει τοῦ βλέπων ἡσφαλισμένην ἤδη τὴν ὑλικὴν του εὐμερίαν, θά τὸν ὑπεβοήθει εἰς τοῦτο. Ἡ ἀθλιότης εἶνε κακὴ διὰ τὸν στρατιώτην, ὅχι ὅμως καὶ ἡ πενία.

Ἐνῷ ἐφθανε παρὰ τὴν οἰκίαν του, παρετήρησε τὴν οἰκοδόσποιαν του καὶ στρατιώτην, ὅστις τὸν ὑπηρετεῖ, καθημένους πλησίον ἀλλήλων ἐν τῇ διόδῳ.

Ἡ οἰκοδόσποινα ἀνεγίνωσκε καὶ ὁ στρατιώτης ἤκουστο.

Ἐπὶ τῷ κρότῳ τῶν βηματίων του ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ ἐνθα οἱ διαβάται ἦσαν σπάνιοι, ἔστρεψαν πρὸς αὐτὸν τὰς κεφαλὰς, καὶ ὡς ὁ θεράπων τὸν ἀνεγνωρίσεν· ἡγήθη εἰς στασιν προσσχῆς μετὰ σπουδῆς καὶ ἔφερε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸ πιλίκιον, ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς προσεπάθει νά κρύψῃ ἐν τῷ θυλακίῳ του τὸ μανδύλιόν του μὲ τὸ ἐρυθροῦν τοῦ πλάσιον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Ριβῶ.

— Τί διάβολον κάμνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Βονέ.

— Τίποτε, ὑπολοχαγέ μου, ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης, ὅστις κατῴρθωσε τέλος νά κρύψῃ εἰς τὸ θυλάκιον τὸ μανδύλιόν του.

Εἶτα πάραυτα μετὰ νευρικῆς ἐτοιμότητος:

— Ὁ θάλαμος τοῦ ὑπολοχαγοῦ μου εἶνε συγυρισμένος, θά τὰ εὕρῃ ὅλα ἐν τάξει, ὅλα ἐν τάξει.

— Καλὰ· ἡμπορεῖς ν' ἀποσυρθῇς, δὲν σέ θίλω τίποτε.

Ὁ θεράπων αὐτὸ ἀκριβῶς περιέμενε ν' ἀκούσῃ, καὶ πάραυτα ἤδη ἀπεχώρησε μεγάλους βήμασι κρατῶν τὴν θήκην τοῦ ξίφους του διὰ τῆς ἀριστερᾶς.

Ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ τὰ πλατέα του ὑποδήματα ἐκρότουν παταγωδῶς.

— Ἀλλὰ τί ἔχει σήμερον; ἠρώτησεν ὁ Βονέ ἀδυνατῶν νά κατανοήσῃ τὸ αἷτιον αὐτῆς τῆς ἐν ἀμυχανίᾳ φυγῆς του.

Ἡ οἰκοδόσποινα ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶτα μειδιῶσα:

— Ἐχει πόθους φιλοδόξους, ὁ καυμένος ὁ Γοδαγιέρ.

— Τί πόθους φιλοδόξους;

— Θέλει νά γίνῃ στρατιώτης τῆς πρώτης ἐνωμοτίας, καὶ μάλιστα... δεκαεὺς.

Αἱ φιλοδοξίαι ἰδέαι τοῦ Γοδαγιέρ προὔκαλεσαν τὸν γέλωτα τοῦ Βονέ, διότι ἂν ποτε νεοσύλλεκτος ὑπῆρξεν ἀδέξιος καὶ ἐπτοημένος αὐτοῦ χωρικοῦ, ὅστις ἐν τῇ δικτασει τοῦ ἀνέτρεπε πᾶν τὸ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὅτι τῷ ἔλεγον πολλὴ ὥρα ἔπρεπε νά παρέλθῃ ἕως οὗ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ ὁσῶν ἀπάντησιν.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος φιλοδοξία του ἦτο πραγματικὴ, αὐτὴ τὸν ἐκίνησε νά γίνῃ θεράπων, καὶ αὐτὴ τὴν ὥρην παρεκίνησε νά καταστῇ δεκαεὺς.

Προσελθὼν εἰς τὸ σύνταγμα οὐδὲν ἤθελε καὶ δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ περὶ τῆς ἐπανόδου του ἐν μέσῳ τῶν ἀγέλᾶδων του.

Ἀλλ' ὅτε εἶδεν, ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ πολλὰ βάρη τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ πλέον ἐκέρδιζον τέσσαρα σολοῖα καθ' ἑκάστην, ὅτε ἐκ

τῶν ἀφηγήσεων τῶν συστρατιωτῶν του ἔμαθεν ἐν τῷ στρατῶνι, ὅτι ὁ ἀντισυνταγματάρχης εἶχε τρεῖς θεράποντας ἀπηλλαγμένους πάσης ὑπηρεσίας, οἱ ὁποῖοι καθ' ἐσπέρας ἔλειχον τὰ ἐναπομένοντα εἰς τὰς χύτρας τὰς ὁποίας ἐπλυνον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ ἐν ταῖς ὁποίαις τέταρτος θεράπων ἀναλαβὼν τὸ ἀρχικόν του ἐπάγγελμα τοῦ μαγείρου, ἐμαγείρευεν ἐδέσματα ἐξαιρετικά, ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ στρατιώτης τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἡλείφετο μὲ μῦρα καὶ ἀρώματα ἅτινα ὑπέκλεπτεν ἀπὸ τοῦ κυρίου του, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὐτῇ ἦτο προτιμωτέρα πάσης ἄλλης καὶ εἰσῆλθεν ὡς θεράπων εἰς τοῦ Βονέ.

Ἀτυχῶς, οὔτε χύτρας οὔτε μῦρα καὶ ἀρώματα εὗρε παρὰ τῷ ὑπολοχαγῷ Βονέ, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ὑπηρεσίαν οὐδὲν ἔχουσιν τὸ τερπνόν, καθαρισμόν στολῶν, στίλβωμα τῆς σπαθῆς, τῶν ὑποδημάτων.

Ἄ! ἂν εἶχε τὴν καλὴν τύχην νά τὸν προσελάμβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ὁ ὑπολοχαγὸς Δερόδης, καλὰ θά τὴν ἐπέρνα τότε. Ἐν τῷ μεταξύ φιλοδοξία τις ὑψηλότερα ἐγεννήθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του: τὸ νά καθίστατο ὑπαξιωματικός.

— Πρέπει νά σᾶς τὸ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ριβῶ, αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει ἀνάγνωσιν θέλει νά μορφωθῇ ὡς στρατιώτης, μοι ζητεῖ καὶ τῷ ἀναγινώσκω τὰ μανδύλιά του τὰ περιέχοντα πράγματα σχετικὰ πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ στρατιώτου, καὶ ἀναγκάζομαι τὰ πάντα νά τῷ ἀναγινώσκω, ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς ἀναγραφούσης τὸν τίτλον τοῦ ἐργοστασίου μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου τῶν στρατιωτικῶν ἀνεκδότων τῶν ἀναγραφόμενων τριγύρω εἰς τὸ μανδύλιον. Ἀκούει χωρὶς νά φαίνεται ὅτι ἀντελήφθη τὸ παραμικρόν, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐπαναλαμβάνει ὅτι τὴν προτεραίην ἤκουσε, σχεδὸν ἀλάνθαστος. Δὲν εἶνε ὅσον φαίνεται ἀνόητος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Κ*

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντί τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου **ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ** εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὡνία ἀπαρτὶς τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλούμενη κατ' ὅλαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τούτους κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῇναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προκστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελευτῶν.